

Ja sam Petra

nećete me slomiti

Petra Heisinger

Impresum

Petra Heisinger

Ja sam Petra

nećete me slomiti

Vlastita naklada autora

Zagreb, 2022.

Urednica: **Brigita Heisinger Muškardin**

Prijelom i grafička priprema: **Goran Kulaš**

Lektura i korektura: **Ivana Ujević**

Dizajn ovitka: **Goran Kulaš**

Tisak: **Web2tisak**, Sv. Nedelja

Copyright 2022 Petra Heisinger

Sva prava pridržana.

Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog pisanog dopuštenja autorice.

ISBN: **978-953-50325-0-2**

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem **001152321**.

Sadržaj

Priča o djevojčici	10
1. „Sve što dolazi poslije, u vezi je s onim što je bilo prije.”	11
Marko Aurelije	
1.1. Odrastanje	11
1.2. Vatreno krštenje	17
1.3. Odnos s mamom	21
1.4. (Ne)zdravlje	28
2. Zatvor i specifičan odgoj	36
djece u njemu	
2.1. Nagla udaja	36
2.2. Spašavanje studija uz prvo dijete	43
2.3. Drugo dijete kao potvrda slijepe ulice	48
2.4. Čuvanje sjaja u dječjim očima	50
2.5. Kovanje plana za nas troje	55
3. Razvodi	80
3.1. Kroz iglene uši	80

3.2. Egzistencija	84
3.3. Ne prihvaćam odgovor dok ne postavim pitanje	90
4. Odnosi izvan kaveza	99
4.1. Prvi koraci u pidžami	99
4.2. Zakoni	102
4.3. Igra staklenih perli	106
4.4. Teta Željka	108
4.5. Na ulici	113
4.6. Novo bacanje s litice	120
5. Plodovi	123
5.1. Lijepe vijesti	123
5.2. Gujin jezik na svjetlu Dana	128
5.3. Ljubav je pronašla put	134
5.4. Dobre drame za kraj. Oprosti - za novi početak.	137
5.5. Otok mira	142

Ova knjiga se lako čita. Molim te, čitaj je polako. Tko se knjizi bude vraćao više puta, svaki put otkrit će novi sloj poruke.
Sadržaja također.

„Pišite riječima tijesno, mislima široko”, Čehov

Ova je knjiga namijenjena
dobronamjernim ljudima spremnima raditi na sebi,
radovati se ne samo svojoj nego i tuđoj sreći.

Ovo je priča o Hrabrosti.

**Posvećujem ovu knjigu ljudima koji su proživljenu bol iskoristili
za Dobro.
Za oplemenjivanje.
Ne za osvetu.**

U ovoj je knjizi dekodirano zlo. Njezin je cilj da u tome pomogne i tebi.

U tu svrhu potrebno je sagledati ključne pojmove (poput obitelji, slobode, normalnog, nesebične potpore, vođenja Ljubavi i mnogih drugih) izvan granica uobičajenog i redefinirati ih.

Priča o djevojčici

Priča o djevojčici koja nije imala ništa, a ništa joj nije nedostajalo. Bila jednom jedna djevojčica koja nije imala mobitel. Nije imala ni računalo, ni televizor, ni moderne lutke, ni markiranu odjeću (nosila je ušćuvanu odjeću starije braće), no to nije doživljavala kao neku nevolju.

Najvažnije i najveće što su joj željeli pružiti mama i tata bili su ljubav i široko obrazovanje u kući koja je bila za sve ljude širokih vidika. U kući nije bilo mnogo mjesta, ali Srca je bilo do beskraja za sve njih – za sjevernjake, južnjake, zapadnjake, istočnjake, esperantiste, za ljude svih rasa i boje kože...

U dobi od desetak godina djevojčica je čula kako odrasli razgovaraju o nasilju koje se negdje u nekoj dalekoj zemlji događalo nad njezinim vršnjacima. To ju je jako pogodilo. Odlučila je pokušati istjerati pravdu i raditi kako bi iskorijenila nasilje. Odrastala je, ali pravdu nije uspijevala istjerati.

Štoviše, čula je za nove slučajeve nasilja. Tek je kao odrasla shvatila kako se krug ranjenika širi jer ranjeni ljudi često stvaraju ranjene ljude.

Čula je i to da djeca koja doživljavaju nasilje s vremenom često i sama postanu nasilna. Shvatila je da postoje žarišta iz kojih se širi određena energija. Ona je željela stvoriti žarište iz kojeg će se širiti koncentrični krugovi pozitivne i ljubavi. Da, Ljubavi.

Njezin prvi susret s tom beskrajnom Ljubavlju bio je tata. Osjećala je da mora i sama stvoriti žarište ljubavi – za drugu djecu, ali i za sebe. Zamišljala je da postoji život s velikim Ž i da ga nadzire veliki, strogi Bradonja koji živi na kraju svijeta.

Bilo ju je strah, ali ipak je skupila dovoljno hrabrosti i malo drskosti te mu se obratila: „Stari Bradonjo, nisi fer. Zašto dopuštaš da se

dogada nasilje? Ajmo se nagoditi: evo, uzmi meni nešto što ja volim i prelij malo pravde na drugu stranu svijeta, pa daj djeci ono osnovno što im treba – sretno djetinjstvo.”

Nije bilo odgovora. Bradonja iz njezine mašte samo je namrgođeno šutio. Išla mu je ponovno i ponovno, no Bradonja je šutio.

U međuvremenu je učila jezike, vježbala svirati flautu, putovala, upoznavała svijet kroz ljubičaste naočale neprilagođene stvarnosti u kojoj je živjela.

Trudila se najviše što je mogla, ostajući vjerna svojoj ideji o žarištu iz kojeg će se u koncentričnim krugovima širiti Znanje o svemu bitnome.

Bez obzira na druga zvanja stečena školovanjem, vratila se korijenima svojega glazbenog obrazovanja i utemeljila privatnu glazbenu školu kojoj je dala najljepše ime na svijetu – Ljubav. Uza sve poslove i obveze ta odrasla djevojčica u svoju je poduzetničku priču uključila volontiranje u dječjem domu u Nazorovoj, poučavajući svoje male prijatelje glazbi, duboko vjerujući da dobre priče, sport i dobra glazba pomažu djeci da izrastu u sretne ljude.

1. „Sve što dolazi poslije, u vezi je s onim što je bilo prije.”

Marko Aurelije

1.1. Odrastanje

Moj život je prekrasan, i uvijek je bio prekrasan, bez obzira na to što bi ga puno ljudi u gotovo svim njegovim prijašnjim fazama okarakteriziralo kao težak, nesretan, a u više situacija i jeziv.

Odrasla sam u brojnoj obitelji.

Tata, mama, petero djece (tri brata i dvije sestre), pas Kuki, neke čudne ribe u tatinu akvariju, zečić Timi i golubovi koje smo hranili kad ispadnu iz gnijezda pokraj kuće.

Roditelji, oboje vrhunski obrazovani, bili su mnogo ispred svojeg vremena.

Prema intelektualnom statusu i formalnom obrazovanju, i osobnim usavršavanjima, pripadali su intelektualnoj kremi. Istodobno nisu nagingjali snobizmu nego su bili usredotočeni na proširivanje vidika.

U djetinjstvu sam dobila puno zbog tih njihovih kvaliteta.

Imala sam prigodu upoznati, u njihovim kontaktima, ljude sa svih kontinenata, i to ljude koji nisu bili tipični radoznali turisti, nego putnici/istraživači poput mojih roditelja.

Mi djeca, bez obzira na to što smo imali istu mamu i tatu, istu hranu, iste bočice i vrlo često jednu te istu žlicu, odrasli smo u pet potpuno različitih osobnosti.

Živjeli smo, s materijalne strane gledano, vrlo skromno – ne zato što roditelji nisu mogli priskrbiti više, nego zato što je mama prekinula karijeru da bi se posvetila djeci, a tata, kao liječnik, prihvaćao je samo zakonom propisanu naknadu za svoj rad.

Rano sam upisala glazbenu školu za koju me vežu snažna sjećanja. Profesoričinu zahtjevnost i strogoću tata je ublažavao. Bez ikakvoga glazbenog znanja naučio je svirati flautu kako bi mi pomogao u svladavanju gradiva. Na taj je način bio melem za profesoričina vikanja. I ne samo za njezina vikanja nego, poslije sam shvatila, i za udarce koje je život donosio.

Naime, sjećanja na to razdoblje bila su mi, dugo godina, jedina topla peć u ledenoj šumi kasnijih faza odrastanja.

Cjepanica, za tu peć lijepih sjećanja, nasjekao je tata dovoljno utisnuvši u mene neizbrisive trenutke kroz zajedničko vrijeme djetinj-

stva pa tako i ljetovanja na rijeci Kupi.

Često bi nam, plivajući na drugu obalu, tamo preko gdje su lijepe plaže, prenio na svojoj glavi suhe ručnike i sendviče.

Poslije, kad su roditelji skupili novac za čamac, upoznali smo i virove i brzace na Kupi. Tamo, puno dalje od naše plaže, nizvodno.

I tamo gore kod mosta. Uzvodno.

Osjetile smo sestra i ja kako nježno počeshlja tužna vrba koja grana-ma dodiruje površinu rijeke dok otac i najstariji brat veslaju, a mlađa braća nešto guguću u čamcu ili su ostali doma s mamom jer su premali za često nabujalu, mutnu, a to ljeto i prijeratnu rijeku.

To da je prijeratna, saznali smo te važne jeseni ...

Kao i svako dijete, i moj je tata imao mamu. Njegova mama, naša baka, bila je žena s najtoplijim osmijehom koji možete zamisliti.

Jednostavno, ona je bila žena u punini značenja te riječi.

Imala je ta naša baka i sestru. Nadu.

Heisinger.

Nada je sačuvala njihovo djevojačko prezime jer se nikada nije udavala.

Bila je ona zadnja u obitelji Heisinger s tim prezimenom, jer sinova nisu imali.

Uz prezime, prenijela nam je puno toga dobrog, toliko strukture, toliko dubok vrijednosni sustav Heisingera...

Poživjela je dovoljno dugo da bismo je dobro zapamtili.

U desetome desetljeću, dakle u svojoj dubokoj starosti, i dalje je pazila da ima periku ako nema frizuru, da nosi šešir ovisno o prigo-di, da pije čaj kad se već pije čaj, da čita Tolstoja i Dostojevskog (pa makar i naopako držeći knjigu), nakon što je počela gubiti vid, da stavi zubnu protezu čim joj dođu gosti i još puno detalja o kojima se brine dama.

Ona nam je priuštila mnoga sjećanja na ljetovanja na moru.

Vrlo stroga, za razliku od svoje blage sestre, naše bake, imala je, sa svojom sestrom, veliku ulogu u momemu životu.

Sestra moje bake po ocu.

Teta Nada Heisinger.
Žena sa stavom.
Dama sa zagrebačke špice.
Ali ona prava dama.
Istinska.

Tijekom odrastanja roditelji su puno važnosti polagali na proširivanje naših horizonata obrazovanjem.

Tako smo, svi mi djeca, imali puno aktivnosti, uz redovito obrazovanje.

Obiteljski budžet nije to mogao pokriti, no imali smo, kao brojna obitelj, neke popuste za glazbenu školu, pohađali mnoge besplatne aktivnosti, a jezike i druga važna područja učili smo na satovima mame i tate rasporedom koji su roditelji odredili s obzirom na kriterij tko je od njih u kojem jeziku bolji.

Mama nas je poučavala talijanski, engleski, ruski i francuski.
Tata njemački, botaniku te mnoga tehnička i prirodoslovna područja.
Zajedno, uz još svojih prijatelja, poučavali su nas esperantu.

Da. Esperantu.

Umjetnom jeziku latinskih korijena, zamišljenom da spoji sve ljude svijeta.

Preko esperantista, ušli smo „insajderski” u mnoge kulture i svjetove koji prosječnom čovjeku ne budu bliski.

Igrali smo se tako s djecom njihovih prijatelja svih boja kože i oblika očiju.

Pamtim različita buđenja u svojem krevetu pokraj nekih djevojčica iz Koreje, Japana, Kine, Rusije, Afrike, ma odasvud.

Mama bi znala reći: „Sletjele su noćas, pa neka se odmore kod nas.”
Glumili smo lutkarske predstave u našem dnevnom boravku iza razvučenih plahti, s lutkama od tikvi.

Neke su predstave bile dječje, a neke baš prave. One kad te veliki gledaju.

Da. Na kraju 20. stoljeća, jedna je uredna, ali mnogima pozitivno

čudnjikava obitelj, bila bez auta i televizije, imala ručno izrađenu garažu za bicikle na parkiralištu gdje normalni ljudi parkiraju svoje aute, sadila je ta obitelj i čudne tikve na terasi, izrađivala vedre lutke od njih i umjesto gledanja tv programa, glumila s tim lutkama i svojim prijateljima neke ludorije, razumljive samo nama i posjetiteljima našega dnevnog boravka.

E, da, nismo išli na popularna mjesta.

Ni kod frizera.

Mama nas je šišala u kuhinji i onda bismo trčali gore u kadu.

Zato da vlasi ne popadaju svuda.

Mama nas je grozno šišala.

Al' to uopće nije sad važno.

Tata je imao bradu. To je važno.

I naočale.

No naočale nisu važne.

Al' brada, iz puno razloga, jest.

Jer koliko god ju je mama skratila, često je na njoj ostajalo majoneze. Domaće.

Koju je ona napravila.

I onda je tata na svijetlosmeđoj bradi vikendom imao žute i zelene suzice od mamine majoneze s peršinom.

I onda smo mu u tu majoneznu bradu trebali nakon ručka reći svoj radni plan za idući tjedan.

Tako nas je učio držati pregled nad svojim obavezama.

Sadio je i biljke s nama.

Meni su sve uvenule.

Ali tata u meni nikada nije uvenuo.

I vjeruj mi, jer to je važno, da ni u kome, tko je ikada imao ikakvu interakciju s našim tatom, nikada nije taj dr. Pero Đaković, istinski liječnik prema Hipokratu, uvenuo.

Nikada.

Jer Nebo u ljudima koji JESU, nema rok trajanja.

Ne skuplja prašinu.

Ne pada u zaborav.

Takav je to tata.

Zamisli koju smo sreću imali.

Ne samo zbog svega toga, nego i zato što je svojom prisutnošću uvijek mijenjao kućni zrak. Stvarao je ravnotežu između svih maminih raspoloženja i svega što je našim dinamičnim obiteljskim i dječjim životima u naš dom ulazilo.

Neumorno je uspravnošću svojega bića vukao u Dobro.

Mama i tata bili su konzervativnih, starinskih vrijednosnih načela.

Tata je stvarao ravnotežu da to ne prokliže u ortodoksnost.

Koliko i dokle god je mogao.

Vrlo sklon zoni nekomfora, nije se ustručavao biti besplatno na usluzi svima koji su imali zdravstvenih problema, doslovno u svako doba dana i noći.

Poradao je tako na čamcu, odgovarao samoubojice od svojih nauma dok na rubu nekog nebodera na pogrešan način traže ljubav, cijedio se i preko granica razuma.

I neka je.

Takvim je izgaranjem također posadio neke druge biljke. Nevidljive. I one koje ne venu.

Moram još nešto reći. Bez obzira na materijalno vrlo skroman život, ja kao dijete nisam bila opterećena osjećajem neimaštine ni tada ni poslije i ne pamtim bilo kakvu tešku emociju koja bi me u tom smjeru obilježila.

Iako je to često slučaj kod ljudi koji materijalno veoma skromno žive.

Jer materijalnu neimaštinu često prati ili uzrokuje – i duhovna bijeda.

Naravno, ista ta bijeda, nažalost, često stanuje i u luksuzu, no to nije tema ove priče.

Vratimo se tatinu hobiju – botanici. Dakle, posadio je tata puno biljaka. Neke su se toliko razmnožile da je donirao i botaničkom vrtu. Njegova biljka u meni, Petri, potpuno je uspjela.

On je htio da se tako zovem.

Što ja sad tu mogu.

Mama je htjela da budem Una.

Ja bih htjela da su mi dali ime Potočnica, ili Ljubičica, svakako nešto na što se ne veže sudbina nesalomljive stijene, hridine koja može izdržati sve nalete vjetra i mora, kakvo značenje nosi ime koje mi je on dao.

Toliko sam puta čula: „Ti si Petra stijena, izvući ćeš i ovo. I ono. I sve.”

E, da barem nisam, razmišljala sam mnogo puta.

Pa tako i toga dana...

1.2. Vatreno krštenje

Sjećam se toga povijesnog dana... moj uvijek nasmijan otac, mnoštvu ljudi simbol bezgranične Ljubavi, bio je ozbiljan.

Pitali smo ga: „Tata, zašto je mama tako šutljiva i zabrinuta danas? Što znači to pismo koje je stiglo?”

On je mirno rekao: „To znači da odrastate u posebno važnom vremenu za našu Domovinu.”

Uvijek je govorio mirno. Kao da ne zna viknuti. Ili naljutiti se. Nije ni to znao.

A kretao se staloženo, tako da bi čovjek pomislio da ne zna potrčati.

Toga dana i danima nakon onoga čudnog pisma ponavljao je: „Pamtite, djeco, sve što doživite jer će vam pokušati izokretati sjećanja.”

Pitali smo ga: „Tata, bojiš li se ti rata?” On je ponovio toga i još sljedećih desetak dana milijun puta isti odgovor na naše isto pitanje: „Rat je ozbiljna stvar.”

„Ali, bojiš li se ti (naš nepobjedivi tata) rata?” bili smo neumorni, no ponavljao je i on staloženo i neumorno svoj odgovor: „Rat je vrlo ozbiljna stvar...”

...

Mama je na pogrebu od ne znam koliko tisuća ljudi, pogrebu koji naš grad do tada ne pamti, nadljudskom snagom u svojem javnom oproštaju od našeg Neba na Zemlji spriječila stvaranje i truna nesnošljivosti prema našoj istočnoj braći u tom ratu.

Uputila je glasno i jasno u mikrofon, jedna friška ratna udovica sa samo nekoliko desetaka kilograma, i petero djece, oprost onome tko je bacio bombu na vozilo hitne pomoći iz kojih je jedan liječnik Pero, hranitelj brojne obitelji, sa svojim bolesnim okom i nezaposlenom ženom, spašavao ranjenike na prvoj crti bojišta.

U sklopu 153. Velikogoričke brigade.

Da.

Mi djeca tom bombašu nikada nismo oprostili. Jer mu pokraj takve, tadašnje širine moje mame, nismo niti stigli niti znali zamjeriti.

Lavina zdrave, čovječne boli, suhih i mokrih suza, vriskova tame, jeze i jecaja moje tada dječje duše, trzanja u snu i na javi, straha, halucinacija koje su me vjerno pratile godinama, osjećaja propadanja bez dna, zamagljenih pogleda, besciljnih desetljeća (uključujući i ovaj trenutak), donijela mi je shvaćanje da najdublje rane i boli vrijeme ne liječi...

Ali, kako mi je nedavno rekao moj najstariji brat Val – Pepica, nauči nas vrijeme živjeti s teškoćama, a i to je nešto.

Možda imaš pravo, buraz, ali i puno toga me naučio tijekom iskorištenog vremena.

Prihvatila sam invalidnost koju je toga dana, te jeseni, nakon onog ljeta, donio Život.

Prihvatila sam život bez svojega glavnog uda – tate.

Pretočila sam bol u pokretač.

U dizalicu svojega puta.

Dan-danas, jedino iz kuta Vječnosti, ostavljam prostora da su scenariji tih dana i godina imali možda nekog smisla.

I danas ne osjećam onu poslovicu – da što te ne ubije, to te ojača.

Nije me ubilo. A nekako ipak jest. Nije me ojačalo. Nije.

Novorođenu mrtvu mene ojačalo je nešto drugo.

Ne ono što me ubilo.

Nesalomljivost ljudskog duha u ljudima koji jesu otkriva mi da postoji svijet u kojem su mnogi moji budući ili ponovljeni prijatelji, stanovnici planeta mrtvih pa rođenih.

Pronašlo je takve ljude, pronašlo je svoje pleme, bijelo ciganče u meni.

Jer:

– nakon posljednjih urlika u zatamnjenom boravku naše susjede, kamo su me odveli nakon što je tatina sestra ušla u našu kuću i vrišteći istisnula: „Pero je poginuo!”

– i nakon 48 sati mojega plakanja u besvijesti, postala sam cigančica koja luta svijetom, traži sestru, mamu i braću kakvi su bili prije onoga šutljivoga, zabrinutoga, zlokobnog pisma.

Prije one bijele omotnice koja je donijela crnilo.

Postala sam lutajuća bijela cigančica bez potpornog stupa koji je čuva, bez osjećaja da imam siguran dom pun ljudske topline.

Bez osjećaja da imam obitelj i dom pun onoga po što smo svi mi ljudi došli ovamo.

Ali sa živom slikom bradatog Neba koje mi maše iz autobusa koji vodi u bezdan. Onog autobusa.

Ponio je tata od prtljage za rat samo onu prozirnu jadnu vrećicu i u nju stavio sapun, četkicu i sve nas.

Mnogi su često spominjali tu njegovu pročišćenu jednostavnost i staloženost, ne samo u pakiranju za put nego i u kretnjama, komunikaciji, stresnim situacijama kakve već zadese brižne očeve mnogih obitelji, k tome i takve struke isprepletene stresom.

Gardističko odijelo stajalo mu je savršeno.

Na sportski elegantan način spario ga je s bradom, velikim naočalama jeftinih okvira i najljepšim mogućim osmijehom u povijesti osmijeha.

Onim osmijehom koji te hrabri kad se i sam boji iako to sebi ne dopusti.

Onim osmijehom koji te vodi natrag k Ocu, i donosi mir.

Ali i neizvjesnost puta kroz taj tunel preseljenja...

Onim osmijehom.

Mama i ja smo ga same ispratile.

Tako da taj osmijeh, za razliku od svega ostalog tijekom odrastanja, nisam trebala dijeliti sa svojom braćom.

Jer ga je tata od sve nas djece toga jutra darovao samo meni.

Znaš, najdublja bol ne može se nacrtati. Niti odsvirati. Niti opisati.

Niti izdržati. Vrijeme je ne liječi.

Ona te promijeni. Zauvijek.

A na svakome od nas je da izaberemo smjer u kojem će nas mijenjati.

A u tom smislu postoje samo dva osnovna smjera.

Svjetlost i tama.

I tako je jedna vječna djevojčica, toga popodneva, odjednom postala bijela cigančica s dva oca na Nebu.

Zemaljskim.

I Nebeskim.

Postala je to u sekundi (ili koliko već traje eksplozija bombe te jeseni bačene na to vozilo hitne pomoći).

Zamisli koju moć imaju sekunde.

A koju li tek moć imaju zablude...

Puno sam se puta pitala, nije li bolje nikad ne pokazati i ne dati djetetu Nebo kroz neku osobu ili pokazati mu i dati, pa oduzeti...

Odlučila sam na kraju da budem zahvalna za ono što mi je bilo dano

pa oteto. Ipak sam to upoznala. Imala.

Upila.

Zapamtila.

Jer, tata je živi primjer da pronoseći svojim životom ono što jesmo, ostavljamo djela iza nas.

I to je jedino trajno.

Ne riječi.

Ni neispunjena obećanja koja se tako često čuju.

Ni ispričavanja jer, eto, šarena duga na nebu više nije tu da je gledamo skupa, a kad je bila, nešto drugo bilo je važnije.

Samo se djela broje.

Samo mudra davanja.

Ne broje se iza nas želje što smo nešto dobro već sutra planirali.

Ni suze što nismo ispravno postupili na vrijeme.

Samo odluke i djela naša ostat će poslije nas.

Više se broje ona važnija, nevidljiva djela, nego ona druga djela.

Slijepom oku vidljiva.

Mnogo se više broje ona nevidljiva djela što se utiskuju u najdublje strune bića nas samih i naših najvoljenijih.

Kako me otac naučio ići uzbrdo, i kad su litice strme i skliske, nastavila sam tim putom..

Odlučila sam iskoristiti bol kao pokretač.

Vodila sam se riječima Marka Aurelija „razumno biće posjeduje sposobnost da iz svake prepreke stvori tvar svojega djelovanja i upotrebu tvari u svrhu postignuća cilja prema kojemu teži”.

1.3. Odnos s mamom

Moram ti ponoviti ovaj citat!

„Ono što dolazi poslije, u vezi je s onim što je bilo prije.”

(M. Aurelije)